

לעולם אודן

נא לשמור על קדושת הגליון

אלון התמצקות ארלים בת"ת רלבח ובהודאה אבירא חלם

לעולם אודן

ארגון להפצת התורה

"בתוך רבים אהללנו" דברי טאוב לוי"א

דועים דברי חז"ל, שהתורה מקצרת מאד בלשונה וכותבת ברמז דק תילי תילים של הלכות. יוצאת דופן פרשה אחת, בה התורה מאריכה עד מאוד. הפרשה של אליעזר עבד אברהם היוצא לחון לבקש אשה ליצחק. חז"ל מתקשים, מדוע נכפלה פרשה זו דוקא, ועונים, כי "יפה שיחתן של עבדי אבות יותר מתורתם של בנים". מה כל כך יפה בשיחתם של עבדי אבות, עד כדי כך שהיא עדיפה וחביבה יותר מגופי תורה? ומה רצה הקב"ה ללמדנו דוקא בשיחה זו?

כדי לבאר את הדבר, נביא את דבריו של מרן הגרי"ז מברסק זצוק"ל על פרשת יתרו, שם הוא מבאר יסוד חשוב. כשקורה ליהודי נס הוא מחויב בשני עניינים. האחד, להודות לה' בפיו. והשני, לספר לבני אדם אחרים על הנס שקרה לו בפרטות. לפרסם את הנס. פרסום זה חביב הוא עד מאוד בשמיים.

עם ישראל חוו ניסים עצומים ביציאת מצרים ובקריעת ים סוף. את החיוב הראשון, להודות, הם עשו מיד בשירת הים: "אז ישיר", אך את החיוב השני - לספר לאחרים, טרם קיימו. לכן, מיד בבואו של יתרו, שלא היה עמהם בנס, יצא משה רבנו לקראתו ומיד כתוב (שמות י"ח ח'): "ויספר משה לחותנו את כל אשר עשה ה'..." מכאן אנו למדים שיש שני חיובים. אחד, להודות על הנס. והשני, לספר על הנס ולפרסמו.

דוד המלך כותב וחוזר כמה פעמים בפרק ק"ז בתהילים, הפרק על אותם ארבעה שחייבים להודות: "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם". שני חלקים בפסוק זה. "יודו לה'" - יאמרו תודה בפיהם. "ונפלאותיו לבני אדם" - יספרו ויפרסמו את ניסי הקב"ה.

דבר הארבעה

שבח ובהודיה לבורא העולמים אנו שמחות להפגש שוב על במת עלון זה. מרגש ומשמח מאוד להווכח עד כמה אור ההודיה גדל ומתפשט לכל עבר, וכל ה"מציץ-נפגע", כל הטועמת את טעמה המתוק של ההודיה - מתמכרת, מתמסרת ורוצה רק עוד ועוד.

השי"ת אוהב את ההודיה עד מאוד, וניתן לראות זאת בהיקף הפרסום האדיר ובהתרחבות ארגון ההודיה "לעולם אודן" בכל רחבי הארץ ואף בעולם.

כיום ניתן לשמוע את קול ההודיה "קול תודה" בארבע שפות שונות (עברית, אנגלית, אידיש וצרפתית) וכן העלוני החודשיים, שמחולקים בבתי כנסת ברחבי הארץ, מתורגמים גם לאנגלית וזוכים לתגובות נלהבות מכל כיוון.

גם ציבור הגברים הצטרף: משמח לראות כי בחורים ואברכים מקבלים על עצמם להודות לה' לפחות דקה ביום ולהתפלל זה על זה. וכן "קול תודה" לגברים הוקם עם התחזקויות, סיפורים ותכנים רבים ונוספים לגברים.

("קול תודה" לגברים 03-6174190).

זכינו לקבל טלפונים רבים של מאות מאזינות "קול תודה" מרוגשות ונלהבות, שתיארו בלהט ובחום כיצד כל חייהן השתנו מן הקצה אל הקצה.

- "ההודיה שינתה לי את כל המבט, את כל היום-יום, את ההסתכלות על כל דבר ודבר בחיים"

- "ההודיה נכנסה לביתי, והביאה רוח אחרת אל כל בני המשפחה."

- "אני לא יכולה לדמיין איפה הייתי ללא ההודיה שנכנסה לחיי, ואיך הייתי מתגברת על שלל הנסיגות..."

אלו הם רק חלק קטן ומזערי מתוך הקולות והתגובות שזכינו לשמוע מכן.

זוהי כבר לא תופעה חד-פעמית או מקרית, אלא "גל" עוצמתי של ממש.

אי אפשר לתאר עד כמה אנו צריכות להודות לבורא העולמים, שנתן לנו ברב טובו וחסדו, את האפשרות הזאת להודות לו ית'.

בדורנו, בו צרות, קשיים ונסיגות לאין שיעור. בדור, בו הייסורים והמקרים הקשים אינם פוסחים על דלתו של אף אדם - קיבלנו מאבינו האוהב והרחמן מתנה עוצמתית ונפלאה: מתנת ההודיה.

כמו מרפא ומזור למכותינו - ההודיה מחזקת, ההודיה מרפאת, ההודיה גורמת לנו לראות את הטוב, ההודיה מקרבת ומדבקת אותנו אל הטוב, אל השי"ת. היא שנותנת לנו כוח לקום, להתרומם מעל צרותינו, וכנגד כל הסיכויים לשיר, להלל ולשבח...

וההודיה היא גם זאת שמרעפה עלינו כל כך הרבה שפע וישועות ממרומים. נשים רבות מביעות את הצורך הרב שלהן להודות על שנחשפו לעולם ההודיה. "כיצד

נודה על שזכינו להכיר את התודה, ואת הארגון על כל פעילויותיו?" הן שואלות. ואת התשובה לשאלה זו כבר אמרו חכמינו ז"ל לפנינו: "אין לישראל ממה שישלמו להקב"ה אלא הודיה בלבד על כל הטובה שהוא עושה להם" (מדרש תהילים קי"ב).

דהיינו, אין לנו איך להשיב לה' על כל הטוב שהוא גומל עמנו. אז כיצד נשלם? אומרים חז"ל: בהודיה בלבד! נפיי, נספר, נפרסם נפלאותינו, נעורר בנות משפחה וחברות נוספות להכיר, להאזין לקול ולהודות לו ית'.

ובעזרת השי"ת נזכה להאיר את אור ההודיה עד שנזכה לאור הגאולה השלמה ולביאת משיח צדקנו במהרה במהרה בימינו אמן.

תשורי מראש אמנה הדבר אל שונא לפניו

לא נעשה הוא כאילו עשה. וזהו 'תשורי מראש אמנה', כלומר, **תתחיל לשורר מראש, דהיינו מקדם אשר נעשה, וזה לך מצד אמונה.** ראש, לפני שנעשים הניסים וכל זה מכח האמונה."

בספר דברי הימים ב' (פרק כ), כשעומדים עם ישראל לפני מלחמה, מחזק אותם יהושפט וקורא להם לשים בטחונם בה. הוא נותן להם עצה, לשיר ולהודות להשם עוד קודם הנצחון. הוא מסביר להם שבכח זה שישירו וידו להקב"ה, ויראו לו את גודל בטחונם בו, אז ודאי ינצחו. "האמינו בה' אלוקיכם ותאמנו, האמינו בנביאיו והצליחו". וכך הם אכן עושים, כמו שכתוב בפסוקים: "ויועץ אל העם ויעמד משוררים לה' ומהללים להדרת קודש... ואומרים הודו לה' כי לעולם חסדו. ובעת החלו ברינה ותהילה, נתן ה' מארבים על בני עמון... וינגפו".

נשתדל ונתחזק כולנו להודות על העבר, להזכר בפרטי פרטים של טובות שגמל עימנו ה', ולהכיר בטובתו ובחסדיו העצומים שהוא יתברך משפיע עלינו תמיד. ובנוסף, נתלה בו בטחוננו על כל העתיד לבוא עלינו. נאמין באמונה שלמה וברורה בישועתו המוכנה כבר עבורנו ובוודאי בוא תבוא. בטחון ואמונה כה חזקים ומוחלטים, שיביאו אותנו להודות כבר עכשיו על הישועה, עוד לפני שתבוא ותגיע. כמו שאנו אומרים בתפילה שלפני קידוש היום בליל שבת: "מודה אני לפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי על כל החסד אשר עשית עמדי ואשר אתה עתיד לעשות עמי ועם כל בני ביתי ועם כל בריותיך בני בריתי". ובעזרת ה', נזכה לישועת הכלל וישועת הפרט בפועל, בקרוב ממש.

רגה מיוחדת ונפלאה של הודיה, היא ההודיה על ישועת העתיד. אדם תולה את בטחונו בהשם יתברך ומגיע לפסגה גבוהה כל כך של אמונה, עד כדי כך שהוא חש כאילו כבר נושע, ולכן הוא מתחיל להודות להלל ולשבח על הישועה. מאמין ובוטח כזה, אכן יזכה לראות במהרה בפועל ממש בקיום משאלותיו ותפילותיו תענה בשפע ברכות ממקור הברכה.

דוד המלך משורר בתהילים (יח ד): **"מהולל אקרא ה' ומן אויבי אוושע"** - מפרש רש"י: "בהילולים אקרא ואתפלל לפניך תמיד. כלומר, **אף לפני התשועה אני מהלל, לפי שבטוח אני שאוושע מאויבי**".

ובפסוק נוסף בתהילים (קיח טו): **"קול רינה וישועה באהלי צדיקים"** - מפרש המלבי"ם: **"בעת החל קול הרינה, בא גם כן קול ישועה, כי כפי שהתחילו לרונ ולהודות כן בא הישועה"**.

גם השל"ה הקדוש (פרשת בשלח תורה אור) פירש כך את דברי המדרש רבא על הכתוב בשיר השירים (ד ח): **"תשורי מראש אמנה"** וז"ל: "מידת צדיקים הוא, מיד שהובטחו לדבר טוב, לומר שיר ושבח להשם יתברך מיד, אף שעדיין לא נתקיים, כי זה הוא מצד האמונה שמאמינים בדבריו ברוך הוא וברוך שמו... ובזה מבואר המדרש, שעתידין ישראל לומר שירה לעתיד לבוא, כלומר, עתידין כשיתבשרו להגאולה יאמרו שירה על מה שעתיד לבא, דהיינו על הניסים שיבואו שיתבשרו עליהם, יקדימו לשורר מיד, ויהיו בחזק אמונתם כאילו נעשה. וזהו 'שירו לה' שיר חדש', ואחר כך כתיב 'כי נפלאות עשה', ואף על פי שעדיין

גם בפרק ק"ט הוא מדגיש: "אודה ה' מאוד בפי ובתוך רבים אהללנו". גם כאן מחלק דוד המלך את הפסוק לשניים. קודם אודה לה' בפי ואחר כך אלך לרבים ואהלל אותו באוזניהם.

לאור דברי הגרי"ז, נוכל להבין, שיפה שיחתן של עבדי אבות יותר מגופי תורה ממש. אליעזר מחפש שידוך לרבקה, הוא מתחנן לה' ומבקש את עזרתו "הקרה נא לפני היום..." (בראשית כ"ד). באותו רגע יוצאת רבקה והנס מתרחש לנגד עיניו. מה עושה מיד אליעזר? "ויקוד... וישתחו לה' ויאמר ברוך ה' אלוקי אדוני אברהם..." המדרש רבא: "מכאן שמודים על בשורה טובה". אלא, שאז ממחר אליעזר לעשות את החיוב השני. הוא מגיע למשפחת רבקה, מסרב לאכול את האוכל המוגש לו באומרו: "לא אוכל עד אם דברתי דברי". אז הוא מתחיל לפרט ולספר להם את נפלאות ה'. איך עמד ליד המעיין, חיכה, התפלל, רבקה יצאה ואמרה: "שתה וגם גמליך אשקה" וכו' וכו'. הסיפור היה כל כך עוצמתי עד שאפילו לבן ובתואל לא התנגדו ואמרו: "מה יצא הדבר..." אפילו לבן הרשע התפעל מסיפור הדברים. ושוב, תגובתו הראשונה של אליעזר: "וישתחו ארצה לה'".

יפה שיחתן של עבדי אבות, יפה שיחתן של אלו המספרים בנפלאות ה', יותר מתורתם של בנים. ההודיה וסיפור הנס ברבים חביבים על הקדוש ברוך הוא עד מאוד.

עד כדי כך חביבים ויפים הדיבורים הללו עד שהזהיר הקדוש כותב כך (פרשת בא דף מ"א, בתרגום ה"מתוק מדבש"): "חובה על האדם לספר תמיד לפני הקב"ה ולפרסם כל נס פרטי מכל אותם הניסים שעשה עימו הקב"ה בפרטות ולהודות עליהם. ואם תאמר, למה הוא חוב על האדם לספר ניסי הקב"ה והרי הקב"ה יודע הכל, כל מה שהיה וכל מה שיהיה, למה צריך הפרסום הזה לפני הקב"ה על מה שהוא עשה והוא יודע? אלא, ודאי צריך האדם לפרסם הניסים ולספר לפני הקב"ה כל מה שעשה עימו. לפי שכל אותם דיבורים עולים למעלה, וכל המוני מלאכי מעלה מתקבצים ורואים אותם והם מודים ומשבחים לפני הקב"ה ומתעלה כבודו עליהם למעלה ולמטה". יזכנו הקב"ה לראות ניסים ונפלאות ממש, להודות לו בפינו ולספר נפלאותיו ברבים.

אודך הי' כי עניתני לי מלכה

הודיתי על שנים מלאות במעש,
הן היה לי זמן, איני נשואה.
ופג ממני כל עצב וכעס,
הרגשתי בחוש – ישועה.

בטחוני בבוראי היה מוחשי,
שבחים שם סיפרתי לרוב.
הרגשתי שהוא מאזין לחשי,
יותר מתמיד לי קרוב.

לפתע, במחשבת בזק,
הבנתי שודאי השם לי ישמע.
והיה זה הרגש איתן וחזק,
מלא אמונה וצוצמה.

בטחוני בבוראי אלי שב,
הישועה תבוא היא לבטח.
אז אפשר אולי להודות כאן עכשיו,
כי הישועה הינה כבר בפתח?

החילתי לדמיין את אשר יתרחש,
על העתיד הודיתי חדורת בטחון.
וקול פנימי בי הומה ולוחש:
נפלא, את פועלת נכון.

הודיתי ממש על החתן,
על שהכל מתנהל על נקלה.
הודיתי על כל פרט קטנטן,
גם על שמלת הכלה...

הודיתי על חתונה ואולם,
מלאת שמחה, כלל לא דאוגה.
כדאי לחשוב על תזמורת, צלם,
ואולי לאפות גם עוגה?

דפיקות על הדלת, שכנה נכנסה,
רצתה דבר מה לקחת.
"הי, לשמחה מה זו עושה?
מדוע את כה זורחת?"

ולא יכולתי לגלות לה הסוד,
רק ביני לבין ריבוני.
איך אשתפה בבסיס, ביסוד,
שרק בו אני תולה בטחוני?

אל העתיד הנפלא נשאני ליבי,
רק אליו העברתי מיקוד.
ורגשתי הודיה חזקה בקרבי,
צעדי דמו לריקוד.

בכל פרט השתדלתי להבחין,
תודה גדולה אני אומרת.
והנה ממש התחלתי להכין,
סעודת הודיה מפוארת.

ייתי בחורה בעמדת המתנה,
מחכה לשידוך, שמשום מה בושש.
וליבי מלא דאגה לא קטנה,
מה יהיה עתידך? הוא חושש...

התארכו הימים, התמשכו השעות,
חברו הן יחדיו לשנים.
את האור בקצה קשת לראות,
רק עצוב וחשוך שם בפנים.

ועם השנים שחלפו ועברו,
העמיק והלך המרמור.
אצל חברתי מזמן צלחת שברו,
רק אני – מצבי כה חמור.

נעשיתי רוטנת, מתוחה עד מאוד,
כולם הבחינו, ראו ושתקו.
קצרה ידם ורציונות כבר אין עוד,
לבשורתי באמת הם חיכו.

וביום אחד,
את "קול תודה" הכרתי הכר,
למדתי לוורוד להחליף המשקף.
כל רגע קשה לרומם, לייקר,
שהטוב והיפה יכריעו הכף.

התחלתי להודות על כל הסובב,
לחסדים נפלאים פתחתי ציני.
תודות ושבחים פי אז דובב,
דף ועט מונחים לפני.

הודיתי על נקודות האור והטוב,
שבתוך הקושי היו הן שתולות.
מילות של תודה מיהרתי לכתוב,
וקראתי בקול לקל עלילות.

דמעות מציני, אפופת התרגשות,
דמעות תודה, לא שאלו הן רשות.
הן ייפו את הדף והיו הקישוט,
לדיבור הישיר, הכנה, הפשוט.

תודה שהכל התנהל כך ולא אחרת,
שמסלול מראש לי מותווה.
בדיוק בזה הייתי בוחרת,
כך הודיתי על עבר והווה.

תודה שאותי אתה מחזיק, נותן כח,
בכל יום צוצמה חדשה, אלוקי.
מזכה אותי כל בוקר ציניים לפקוח,
להמשיך כרגיל ציסוקי.

תוך כדי זכרתי להאמין, לשון,
ואמרתי לעצמי חרישית:
רק השם יקבע הפרטים, יתכנן,
רק רציתי תמונה מוחשית.

דיבורי התודה מתקו הם מדבש,
אלפי משאלות בתוכם קיפלו.
כוחם את הדרך סלל וכבש,
עד כיסא הכבוד פרחו ועלו.

ובורא העולם שבמרחמים יושב,
את כל המלאכים הזמין וכינס:
שמעו, האזינו, הקשיבו הקשב,
זו – כבר מודה על הנס.

וכל המוני מעלה נקבצו ובאו,
לקול תודתי בתשואה.
אמות הסיפים נצו וזצו,
ראו, היא מודה על הישועה.

וערב ונעם להשם זה הקול,
תודתה אינה סתם לשווא.
נשלח לה כעת באמת את הכל,
אם כך היא מודה כבר עכשיו...

הותירו תודות רישומן בעולם,
ורעש מילא את תכול השחקים.
החליט הבורא וציוה לכולם,
בקרב את ביתה היא תזכה להקים!

כעבור זמן קצר נשלחה מתנה,
משאלתי התמלאה, היינו כחולמים.
הגיעה לקיצה תקופת המתנה,
שיר ושבח לבורא עולמים.

אבי אוהבי, זעקי הוא שמע,
ונתן לי יותר משידעתי לתאר.
והיו הדברים טובים פי כמה,
משיכל ראשי לשער.

ידעתי אבי, כי לכך הובלתני,
תודתי מתעצמת, גואה,
אודך השם כי עניתני,
ותהי לי לישועה.

נתנאל קיבל מאיתנו חום, אהבה ותמיכה בלי גבול. מאום לא חסכנו מהילד הזה. אי הילד ואי התלמיד חכם? אי התמימות הילדותית הזאת ואי הוא הטוהר? לאן נעלמו כל אלה? איך התרחק הוא כך מאיתנו?

האם עד לכאן התדרדרו פני הדברים? בעלי החוויר, הדם אזל מפני ואני פרצתי בבכי כמוהו לא בכיתי מעולם. נתנאל קם. בצעד יהיר ובעיניים אטומות יצא מהבית וטרק אחריו את הדלת בחוזקה. אותה שעה חשתי כי גם בליבי נטרקת דלת. נטרקת הדלת על חלום. חלום לבן צדיק שיאיר את העולם. נטרקת הדלת על ציפייתה של כל אם בישראל – וזכני לגדל.

כמו משום מקום החלו לצוץ תמונות מתוקות מן העבר ולרצד מול עיני. נתנאל בן חמש עומד על כיסא לידי ומביט בהתלהבות בעוגת השוקולד שאני מכינה לו. "אפשר ללקק את הקערה?" הוא שולח אצבע מתוקה אל השוקולד עם הסוכריות. "בוודאי צדיק שלי", אני עונה לו בחום, "זאת עוגה למסיבת החנוכה שלך. בעזרת השם תגדל להיות תלמיד חכם גדול", אני לואטת לתוך אוזנו ומצמידה נשיקה על לחי מרוחה בשוקולד. נתנאל בן עשר, מסיים מסכת. אני מכינה לו "סיום". סעודה מפוארת עם מיטב המאכלים האהובים עליו. כולנו יושבים סביב השולחן ונתנאל כמו מלך, משתף אותנו בקולו הילדותי: "כשם שעזרתני לסיים מסכת כן תעזורני להתחיל מסכתות ולסייםם..."

נתנאל קיבל מאיתנו חום, אהבה ותמיכה בלי גבול. מאום לא חסכנו מהילד הזה. אי הילד ואי התלמיד חכם? אי התמימות הילדותית הזאת ואי הוא הטוהר? לאן נעלמו כל אלה? איך התרחק הוא כך מאיתנו? מוצאי שבת. השעה 1:00 אחרי חצות. שטפתי כלים באיטיות מכוונת, רוצה בכל כוחי למשוך את הזמן. הרי ברור שאם אלך לישון לא אוכל להרדם. פחדתי מסיימם וחלומות בלהה שלבטח יפקדוני. אך, גם הכלים סופם שינוקו לבסוף וינוחו על מקומם בשלוחה. ואני, מצאתי את עצמי מסתובבת בבית אנה ואנה חסרת מעש. נכון, מוקדם בבוקר אצטרך להשכים קום ולהתיצב כרגיל בעבודה. אך להכנס למיטה ולשקוע במחשבות מחרידות, לא היה לי חשק כלל.

ניסיתי להאחז במשהו רוחני. העברתי עיני על ארון הספרים המכובד בסלון, חוככת בדעתי מי מהם יביא לי מעט נוחם וישקט את בהלתי. עיני נחו על הטלפון השקט שדמם בשעה זו של היום. כמו מאליו חיגו ידי ל"קול הלשון". התחלתי לעבור משיעור לשיעור ומשלוחה לשלוחה. מנסה בכל עוז להתחבר אל הקדושה.

את "קול תודה" הכרתי אז לראשונה. תחילה שמעתי את החיזוק היומי, אחר כך עברתי לסיפורי הישועות. דעתי הוסחה לחלוטין.

יל שבת. הנרות נוצצים באלפי נגהות של קדושה, שולחים אלי אור מלטף ומחמם. נרעדתי לרגע, מליטה פני בין כפות ידי וכמו בכל השבועות האחרונים מצאתי את עצמי זועקת, מתחננת ומשוועת. "אנא, ריבון העולמים, הצל את נתנאל שלי, רחם עליו, עשה שישאר יהודי טוב". אשד דמעות פרץ מעיני וסימא את ראייתי. "וזכני לגדל בנים ובני בנים חכמים ונבונים אוהבי השם יראי אלוקים". אה... נתנאל... מי היה מאמין על ילד החמד שלנו שגיגע לשגינות שכאלה...

הכל התחיל לפני חודשים מספר. משפחה חדשה הגיעה לגור בבנין שלנו ולהם ילד בגיל של נתנאל. כלפי חוץ לא הבחנתי במשהו חריג ולא נתתי דעתי לחברות המתפתחת ביניהם. מסתבר שמתחת לפני השטח נשבה שם רוח זרה שאינה תואמת, בלשון המעטה, את החינוך הטהור שחפצנו אנחנו להעניק לבנו.

תחילה, היה זה משפט פה משפט שם שטרדו את מנוחתנו. מאוחר יותר, זה המשיך בהתנהגות חסרת דרך ארץ, בדיבורים מלווים בחוצפה ובעוד אי אילו סימנים מעוררי חשד. את גודל הנזק הבנו רק מאוחר יותר. נער החמד שלנו בן השבע עשרה שבוי בידיו של אותו חבר וכל הנסיגות שלנו לנתק את הקשר ולהסביר לו את גודל הטעות, עלו בתוהו.

ניסיתי להעביר מבט על שולחן השבת הערוך בקפידה ועל הקטנים המשחקים ברוגע ובנועם. כל אלה, לא היה בהם כדי להשקט את נפשי החרדה. עתיד שחור ומאיים נפרש מול עיני.

סעודת השבת התנהלה בנינוחות יחסית, עד כמה שאפשר לנהל סעודת שבת כשליבם של אבא ואמא שותת דם. נתנאל ישב עימנו מנותק לחלוטין. ניכר בברור שראשו ורובו מונחים במחוזות אחרים לחלוטין. ישב ושתק.

ניגשתי למטבח, מורידה את סיר המרק הרוטח ולוקחת מצקת ממגירת הסכום. ידי נשארה תלויה באויר כשאוזני קלטו ויכוח סוער בין בעלי לבין נתנאל. הפעם חשתי שכוחותי כלים. התעכבתי זמן רב ככל היותר ביציקת המרק לצלוחיות, ורק כשלא היתה לי ברירה חזרתי לשולחן, כדי לגלות שנתנאל נעלם משם והסתגר שוב בחדרו. מה יהיה? שאלתי את בעלי בלי מילים. והוא, הרים עיניו כלפי מעלה כרוצה לנחם ולעודד. לא ידעתי אז שהסערה רק עומדת לפנינו.

במוצאי שבת ניגש אלינו נתנאל והודיע בקול מתריס כי את החג הקרוב יערוך בצבא, ביחידה בה משרת אחיו של חברו. נדהמנו.

בכל דרך, בכל היממה. ויום אחד, כששוב ישבנו בארוחת ערב ועשינו סבב הודיה, ראיתי מזווית העין את נתנאל עובר ליד המטבח כאילו במקרה. עובר וחוזר שוב ושוב, מנסה לקלוט מעט מן המתרחש, מנסה לקלוט מעט מן החום היוקד הזה של קרבת אלוקים. נתנאל המסוגר, נתנאל שכבר חודשים נמצא בחדרו ואינו מתקשר עם בני משפחתו. הוא נכנס למטבח, לוקח לעצמו כוס שתיה. לי, ברור היה, שהוא מנסה להקשיב לקולה הכובש של ההודיה.

אותו רגע התרחש דבר מדהים. בתי בת הארבע נעמדה על הכיסא, שמה את ידיה על מותניה ובקול צלול ומתוק הכריזה: "ואני מודה להשם, שיש לי אח גדול נתנאל". נתנאל הסתובב באחת, חצי חיך נתלה בזוויות פיו, זיק ניצת בעיניו, זיק לא ראיתי כמותו בחודשים האחרונים. הוא יצא נבוך מן המטבח ואני ידעתי אז שהרגע הזה ישאר בליבו לנצח. הגפרור הזה עוד יוצת ויתפתח למדורה ענקית של קדושה.

ולא טעיתי. משהו בליבו של נתנאל נפתח. הוא החל מדבר עם הילדים וכשחשב שאיני שמה לב, הוא אף התעניין בקורות אותם והשתעשע עימם בדיבורי הודיה. שמעתי וחשבתי שאני חולמת. בכל פעם שעשינו סבב הודיה, היה נתנאל נכנס בתירוץ כלשהו למטבח וכורה את אוזנו.

הבשורות הטובות מיהרו לבוא. יום אחד הודיע נתנאל שהוא קבע חברותא עם אברך רציני בשכונתנו. החברותא הזו התבררה כמוצלחת ביותר. הוא שקע שוב בלימוד, ניתק לחלוטין את קשריו עם החבר ההוא וסבר פניו השתנה והפך לעדין ואצילי. שבוע לאחר מכן הוא סיפר בפנים נרגשות עם החיך של פעם, שהוא חוזר לשיבה (זה שהסכימו לקבל אותו שם בחזרה זה נס בפני עצמו). לא היה גבול לשמחתנו. ההתרגשות גאתה. ברור לי שהשינוי המפתיע הזה אירע בעקבות משב התודה הרענן שהחל לנשב בביתנו. כשארזתי לו עוגיות לרגל החזרה לשיבה וצרפתי להן פתק של בהצלחה, כתבתי אז גם פתק להשם והכנסתי אותו מקופל בין מטבעות הכסף לקופת הצדקה. כתבתי עליו באותיות גדולות ונרגשות: תודה. תודה אבא אוהב על החסדים העצומים שעשית עמנו. תודה שנתת לי בן כה מיוחד ונפלא. תודה על הנסיון שעברנו, ועל הכוח להתמודד. ותודה. תודה על האור הבהיר שזרח לנו בעקבותיו. תודה על שכל מה שאתה עושה, אבא, הוא הכי מושלם. ממני, האוהבת אותך הכי בעולם!

טעמתי וראיתי כי טוב. המשכתי לשמוע, לשמוע ולשמוע. הנושא הזה של הודיה להשם היה חדש לי לחלוטין. אף פעם לא נתתי דעתי לכך. שעות ארוכות האזנתי לקו. כששעון האורלוגין הגדול הורה על השעה 4:00 לפנות בוקר, סגרתי את הטלפון וחשתי בריה חדשה. משהו גדול, עוצמתי וחזק נמשך בי. הייתי עירנית לחלוטין. הבית היה שקט, ישבתי על הכורסא החומה והתחלתי להודות. להודות לבורא עולם, אולי

בפעם הראשונה בחיי. ראשית, התחלתי להודות לו על ילדי האחרים המחונכים למופת, על שהם הולכים בדרך המסורה לנו מבית אבא, על שלפחות הם מרוויים אותנו מלוא חופניים נחת. בהמשך, הגעתי לקרבה גדולה לריבונו של עולם. אהבת אין קץ פשטה בי למי שהכל שלו והכל בידיו. לא האמנתי למה שקורה, אבל שמעתי את עצמי ממלמלת: "אבא, תודה גם על הנסיון שיש לנו עם נתנאל". כך המשכתי במשך שעותיים רצופות עד שאור בהיר ורך שטף את סלוני וסיפר לי שאתא בוקר.

הערתי את ילדי ברוגע ובסבלנות, חשה הכי ערנית בעולם. "חמודים שלי", קראתי להם בקול צופן סוד כשכולם מתקבצים סביבי. מהיום אנחנו מתחילים לשיר כל בוקר ביחד "מודה אני". ילדים הם ילדים, יודעים לשתף פעולה מהר. תוך שניות התחיל כל הבית שלנו לזמר "מודה אני" וכולם

יצאו בלב מתרונן למקומות לימודיהם. האם רק היה נדמה לי שראיתי את כיפתו הקטנה של נתנאל מתבוננת בנו מבעד לסדק צר בחדרו? יצאתי אף אני את הבית, מודה מודה ומודה. מודה בלי סוף. ממלמלת כל העת "מזמור לתודה".

אחר הצהריים כינסתי שוב את הילדים, הסברתי להם במילים פשוטות את הזכות והמתיקות בהודיה להשם. ביקשתי מכל אחד מהם לספר לי על מה הוא מודה להשם. הבטחתי לכל מודה מטבע של שוקולד. הילדים היו נלהבים והחלו לספר. אחד הודה להשם על שקיבל מאה במבחן, הילדה הודתה על שהמורה בחרה בה לתכנית בכיתה וכו'. במשך מחצית השעה ישבנו כולנו והודינו להשם. רוח חדשה החלה מנשבת בבית שלנו. רוח של תודה, רוח של קרבת אלוקים. רוח של אהבת אין קץ לבורא עולמים. והרוח הנפלאה הזאת החלה להאבק ברוח הזרה שאיימה קודם לכן להטביע את קורות ביתנו.

במשך הימים הבאים העמקנו, בעלי אני וילדינו, בנושא ההודיה. פיתחנו משחקי הודיה חדשים עם הילדים, הודינו להשם בכל צורה,

הודאתו של רבי אלכסנדר

ההודיה לה' על כל פרט ופרט היתה אבן יסוד בחייו ובמשנתו של החסיד המקובל, רבי אלכסנדר זיסקינד מהורודנא זצוק"ל, בעל הספר הקדוש "יסוד ושורש העבודה".

בצוואתו לבניו (סימן כו' והלאה) כותב רבי אלכסנדר, כי בכל ימיו היה נזהר בעבודת קודש זו, להודות לבוראו על כל פרט ופרט, ולברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה. רבי אלכסנדר מפרט בצוואתו דוגמאות שונות, ומספר שם כי היה נוהג להודות להקב"ה על שנתן לו חדר מיוחד לעבודתו הקדושה. לא פעם אחת ביום היה ר' אלכסנדר מודה לה' על כך, כי אם כמה וכמה פעמים, בפה מלא ובשמחה עצומה. ועל כך היה מכוון גם בברכת "שעשה לי כל צרכי".

בכל יום שיש, כאשר היה ר' אלכסנדר לובש את בגדי השבת, היה מתמלא ברגשי הודאה לה'. הוא היה ממלא דברי שבח לה', ומודה לו על שזיכה אותו בבגדים כאלה. ולא רק בערב שבת, כי אם גם בכל ימות השבוע היה ר' אלכסנדר מודה לה' על לבישת בגדיו.

בכל פעם שהיה ר' אלכסנדר נוטל לידיו חפץ כלשהו להשתמש בו, מיד היה מודה לה' ואומר: "יוצרי ובוראי, יתברך שמך, אני נותן שבח והודאה לך שנתת לי כל צרכי", והיה כופל הודאה זו בשמחה כמה וכמה פעמים... (וכדאי לעיין שם באריכות בדוגמאות רבות נוספות בצוואתו)

דור צדיקים

צדיקים מודים לה'

יהודי - ישות של שבח והודיה

מובא בשם הבעל שם טוב הקדוש על הפס' בתהילים עא': "תרננה שפתי כי אזמרה לך", כי יהודי הינו ישות והוויה של שבח והודיה למי שאמר והיה העולם, והן פורצות ובאות לידי ביטוי בפיו ובשפתיו בכל הזדמנויות ועת מצוא.

כל המרבה להודות הרי זה משובח

אמר הרמב"ם (ברכות פ"ג): "כללו של דבר, לעולם יצעק אדם על העתיד לבוא, ויבקש רחמים ויתן הודיה על מה שעבר, ויודה וישבח כפי כוחו. וכל המרבה להודות את ה' ולשבחו תמיד הרי זה משובח".

החפץ חיים מודה על כל פרט

סיפר הגאון ר' שמואל גריינמן זצ"ל:

רבים מבאי ביתו של מרן ה'החפץ חיים' היו עדי ראיה ושמיעה, איך שבחצות הלילה, כאשר כל בני הבית ישנו את שנתם ובחוץ שררה דומיה, היה ה'חפץ חיים' נכנס לחדרו, סוגר הדלת על מפתח ובריוח ולא נותן לשום אדם להכנס, ואף לא היה מעלה אור בחדרו. אחדים ממקורביו היו עומדים לפעמים מאחורי הדלת וברתת היו מקשיבים איך ה'חפץ חיים' היה שופך שיחו ורחשי ליבו לפני הקב"ה.

בתחילת דבריו היה נותן שבח והודיה לבורא עולם על כל החסדים שגמלוהו. הוא היה מפרט כל מאורע בחייו ומסתכל עליו כעל זכות גדולה. מעביר לנגד עיניו את חסדי הבורא שסבבו אותו מיום הוולדו ועד היום הזה. היה מודה לרבונו של עולם שעזר לו ביתמותו, שנסך בו כוחות, שגידל אותו, שסייע בידו ללמוד תורה ולחבר ספרים, שנתן לו חתנים טובים וכו'.

הכל טוב, ברוך השם

הרה"ק רבי שלמה מקרלין זיע"א אמר שצריך האדם שתמיד יהיה שבע רצון, ויהיה פיו מלא הלל והודאה להקב"ה על רב חסדיו, ואם שואלים לשלומי יענה ויאמר: "הכל טוב ברוך ה'", ואף שבאמת עדיין אין מצבו טוב כל כך. ואם יתמיד האדם בהנהגה זו, אזי יתנהג עמו כן הקב"ה ויטיב עמו באמת כדי שלא ישאר שקרן... וכמו ילד שמתפאר באביו שהוא טוב ורחום, וכי יבוא אביו, ויכחיש אותו ויאמר שאיננו טוב? וכך דרש את הפסוק "ואתה אמרת היטב איטיב עמך" (בראשית לב), באם יתרגל לומר תמיד שהכל טוב, "ואתה אמרת היטב", אזי מובטח לו שכן יהיה באמת, שהקב"ה יאמר "איטיב עמך" (שמע שלמה).

ציונים: יפהלץ ויסמן 054-8441131

להודות ולא להתאונן

גביר אחד נכנס לרה"ק ה"ישמח ישראל" זיע"א, והתאונן לפניו על עסקיו שירדו ולא הפיקו רווחים נאים כבעבר. אמר לו הצדיק: "איש יהודי נקרא על שם יהודה, וכמו שאמרה לאה, 'הפעם אודה את ה' - שנטלתי יותר מחלקי. כל יהודי צריך לחשוב שקיבל יותר מחלקו המגיע לו, ולא להתאונן על מה שחסר לו כל שכן אתה, שהקב"ה העניק לך מידו הרחבה... תן צדקה! והלא משלו אתה נותן! ובעזרת ה' עסקיך יפרחו ויעלו בחזרה". (תולדות ה"ישמח ישראל)

עבודת ה' מאהבה

כתב הרב דסלר בספרו "מכתב מאליהו": "עלינו להכיר טובה להקב"ה כדי שייקל עלינו לעבדו בשלימות הראויה: לא רק מיראה אלא גם מאהבה! ולשם כך צריך להכיר בחסדיו העצומים המושפעים עלינו בכל רגע, חסדים שלפעמים רק בהנטלם מאיתנו אני חשים בחסרונם.."

"...ואילו פינו..."

בספר "פלא יועץ" (ערך 'הילול') כתב: "ראוי להלל לה' על כל הטובה שעושה עמנו, ואף שאילו פינו מלא שירה וכו', לא נספיק להללו, ולו דומיה תהילה, על כל פנים בלא כלום אי אפשר, וראוי לכל אדם מעת לעת ומפקידה לפקידה להודות ולהלל את ה'..."

ישיועתו של רבי מנחם מנדל מרימנוב

רבי מנחם מנדל מרימנוב זיע"א דבוק היה בלב ובנפש ברבו ומורו, רבי אלימלך מליז'נסק. פעמים רבות היה עושה דרכו מרימנוב הרחוקה עד לליז'נסק. ברם, הפרוטה לא היתה מצויה בכיסו, ולפיכך נסיעה זו לא היתה קלה עבורו כלל.

באחת הפעמים לא הצליח רבי מנחם מנדל לקבץ אף פרוטה, ולא נותר לו אלא להשכיר את עצמו כשוליית עגלון בדרך לליז'נסק. תפקידו היה לשמור על העגלה והסוסים כשהם נחים בדרך.

חורף כבד שרר. שלג כיסה את הארץ והקור היה עז. בלילה, כאשר נכנס העגלון לאכסניה שעל אם הדרך, מצא עצמו רבי מנחם מנדל בחוץ עם הסוסים, רעב וצמא, בגדים קרועים לגופו, והוא מתמודד עם הקור הנורא. הוא החל מקפץ על מקומו כדי להזרים את הדם בעורקיו. 'אבל רגע', חשב לעצמו, 'אם כבר הנני קופץ ומפזז, מדוע שלא ארקוד בשמחה ובהודיה לאבי שבשמים?' ורבי מנחם מנדל קפץ ורקד, חיוך שפוף על פניו ומזמורי הודאה על שפתיו.

אחד מתושבי הסביבה, יהודי גם הוא, שמראה העני המרקד באישון לילה על מרבד השלג הלבן, עורר את תמהונו, שאל אותו על מה ולמה הוא רוקד ומודה?

"ובכן", הסביר רבי מנחם מנדל, "יש אנשים שאינם מסוגלים לרקוד, משום שהם חולים. יש אנשים שאינם חשים רעב, משום שהם חולים ותיאבונם פג. אני, ברוך ה', בריא לחלוטין. את הרעב אני מרגיש היטב, וגם לרקוד כדבעי אני מסוגל..."

תמימותו של רבי מנחם מנדל ריגשה את ההלך עד עמקי נשמתו. הוא דאג בו במקום לנער מקומי שיחליף את רבי מנחם מנדל בתפקיד השוליה, ואילו את הרבי הוא הכניס אחר כבוד לביתו. הוא האכילו והשקהו, הלבישו בבגדים חמים וציידו בדמי נסיעה ביד רחבה, ורק לאחר מכן שלחו לליז'נסק בתופים ובמחולות.

את כוחה האדיר של ההודיה חווה רבי מנחם מנדל על בשרו ממש. הנה, הוא הודה לבוראו בעודו רעב וצמא, עייף ויגע, ובכוחה של ההודיה נמשכה לו ישיועתו ממרום - ישועה שלמה ותמה.

'יהודה' על שם ההודיה

אביו של ה"שפת אמת" מגור, הוא הצדיק רבי אברהם מרדכי אלטר זיע"א מוורשא, בכור בניו של החידושי הרי"ם זיע"א, היה ידוע חולי כל שנות חייו בשנת תר"ו, בהיותו בן שלושים, פקד אותו אחד מחלאיו והיה קרוב לגסיסה. אף הרופאים אמרו נואש לחייו. אביו הקדוש וקרוביו ניסו לעודדו ליד מיטת חליו, למען יתחזק, יחפוץ בחיים ויתרפא ממחלתו.

התאמץ רבי אברהם מרדכי בשארית כוחותיו, התרומם מעל משכבו, וקרא: "רבונו של עולם! תן לי במתנה עוד שנות חיים, ותזכני להוליד בן זכר, ואקרא שמו בישראל 'יהודה', כי אקיים את הכתוב 'הפעם אודה את ה'". והנה התרחש הנס והבריא, ולפקודת השנה נולד לו בנו הראשון, אותו קרא בעת שהכניסו לברית בהתאם לנדו: "יהודה אריה לייב". וכפי שאמר לאשתו הרבנית: "קראתיו יהודה, והוא יטה לבבות בני ישראל להודות להשי"ת..."

היה ה"שפת אמת" רגיל לומר: "אבא קראני בשם 'יהודה' לשון הודיה, על שנתרפא ממחלתו, ואני מרגיש היטב את הדבר הזה בקרבי - כל היום והלילה לא אתעייף מלהודות להשי"ת..." (מריצי תורה מעולם החסידות)

האוטובוס אחר לבוא, כולנו לבושים ומאורגנים לאירוסין. הילדים חסרי סבלנות, אחרי דקה בודדת של הודיה, הפציע האוטובוס מעבר לעיקול.

הנעל החדשה האורתופדית שעלותה גבוהה, לוחצת, מכאיבה. אני סובלת. תודה! תודה אבא שבשמים על שכואבת לי הרגל. תודה שהנעל היקרה הזאת לוחצת ומרגיזה, ומכאיבה, וכואב לי ללכת. תודה, תודה! והכאב נעלם לו.

אלו דוגמאות ספורות ממש, באמתחתי סיפורים רבים רבים, על בסיס יומיומי ברוך ה'.

אולי תגיד, נו טוב, זה מקרה, מי אמר שכל אלו בזכות ההודיה? אך יש דברים שמרגישים בלב ואין להם הוכחה. זו תחושת לב ברורה מאוד, וודאי תסכימי איתי.

הישועות מקיפות אותנו. אותי ואת משפחתי. ישועות קטנות, וגדולות. ביתנו השתנה. כולנו נמצאים כיום במקום של הודיה. כשהבית מלא בתודה וקירותיו משוחים בהודיה, אז החיים מחליקים בקלות. אין מהמורות, הקשיים מתגמדים, וכל היומיום מתנהל אחרת. ההודיה היא משחת פלאים.

(לשם הבהרה: הקשיים לא ממש נעלמים, והחיים לא מתהפכים, אך ההודיה נותנת כוח לעבור את הנסיונות. ההודיה מחליקה את הקשיים, חובשת את הפצעים, מרגיעה. ההודיה מעצימה אותנו, מגבירה את תחושת ה"יש", ממלאת ומשמחת...)

ההודיה עצמה – היא היא הישועה. ברגע קשה, כשאת מתחילה להודות – כבר נושעת. כבר יצאת מהיאוש, מהכעס, מהאין אונים, ומיד התחברת למקור הכוח, למי שהכל שלו והכל ממנו. ואז את מאמינה, ומרגישה ברגש חזק מאוד, שהכל לטובה.

המשיכי להודות, תזכי להודות, תשמחי להודות, ותאמיני שההודיה פותחת שערים.

בהצלחה אבא/אמא.
לא, לא.

1 בדמיוני, על כביש מהיר אני נוסעת בתוך מכוניות מרוץ, טרופת נשימה, טסה כל הזמן. מראות החיים חולפים על פני כבסרט מהיר, שהרי החיים עמוסי טרדות, גדושי משימות, דורשים ריכוז כל רגע, כי נולדנו לעמל ויזע. ובימינו, אם אינך רץ על המסלול, תשאר רחוק רחוק מאחור... ובמסלול המרוצים הלזה יש סכנות ואויבים, ותאונות ומרעין בישין, בדמות היצר הרע והשקר, הבלבול, התהייה, חוסר האמונה, אי השקט, התסכול הייאוש האכזבה...

ובחסדי ה' האיר לי הבורא את המסלול החדש שלא הכרתי, מסלול מהיר שתמיד יוביל אותי קדימה בגאון, בראש מורם, באמונה ובשמחה! וכשאני מתבלבלת, וסוטה ימינה או שמאלה לכבישים הפראיים והתזזייתיים, מיד אני נזכרת: 'תודה!' מחשבת מסלול מחדש בגי' פי אס שבמוחי. מתכוונת שוב על הדרך הנכונה וזוכה לרוגע ולשלווה, לשמחה ולהצלחה, לאושר ולאהבה, לקבלה ולאמונה, ולמה לא?

מזה שנה ואף יותר, זכיתי בס"ד להתחבר לעבודת ה' דרך ההודיה ועל זכות זו אני כל יום מודה! וכדי לדבר באופן מעשי, הנה כמה דוגמאות קטנות, יומיומיות, משמחות:

כרטיס האשראי אבד. מי השתמש בו אחרון? הילד. מחפשים פה ושם, חוזרים לחנות שרכשנו בה אתמול בכרטיס, מחפשים במכנסיים של הילד, ובכיס המכנסיים מאתמול, ואיננו. עלות ביטול הכרטיס גבוהה, וביטול כל הוראות הקבע זוהי משימה ארוכה, קשה, מרגיזה ומתישה. אך אין ברירה! הכרטיס איננו. ברגע האחרון נזכרתי: 'תודה!'

"בוא ננסה את התודה!" פניתי אל בעלי. "קדימה", אמר לי בטלפון. "אני פה בבית המדרש מתחיל להודות, ואתם שם בבית, תמשיכו לחפש". כל הילדים התגייסו לחיפוש המחודש במרץ רב, תוך כדי ששפתי כולם ממלמלות "מזמור לתודה, מזמור לתודה, מזמור לתודה" שוב ושוב. הבטחתי לפרסם בקול תודה אם ניושע. לא חלפו דקות ספורות, פניתי לחפש בפח האשפה בלית ברירה, והנה בזווית עיני אני מבחינה במכנסי בני השוכנות בסל הכביסה... רגע, אולי? אבל אלו המכנסיים משלשום... אני פונה בכל אופן לחפש בכיס, והנה, חבר'ה, תודה לה'!! מצאנו.

השן פוצחת בזמירות. 'אני כאן, מחכה לטיפול שורש' היא מזמזמת לי בפה. אוי ווי, זוהי שן שמחכה לטיפול רציני, ואני מרגישה שאין לי סבלנות. לא לבזבז את היום החופשי היחיד בשבוע לטיפול שיניים, זהו טיפול בן שישה שבועות. עלות הטיפול גבוהה מאוד. 'לא מתאים לי!' החלטתי. וכי הקב"ה לא יכול לקחת ממני את הכאב? תודה! החלטתי לפעול ישועה: 'תודה ה' שכואבת לי השן! תודה שהיא כואבת מאוד. תודה שיש בה צורך לטיפול רציני. תודה ותודה...' ובאורח פלא – הכאב חלף כמו שבא, וכבר כמה חודשים שקט לי רפה.

בשרו מיום ליום ישועתו

סיפורים קטנים על ישועות גדולות
מבחר סיפורים מתוך סיפורי הישועות אל "קול תודה"

הצלה מלחיים בזכות "נאמתי"

במוצאי שבת חורפי אחד היתה לי התעוררות חזקה להודות לה: זה זמן מה שאני מאזינה ל"קול תודה" ומתחזקת בנושא. אמרתי "נשמת כל חי" בכוונה עצומה כמו שלא אמרתי מעודי והודיתי בכל מילה לאבי שבשמיים על מתנות אין קץ שהעניק לי. כשסיימתי, נכנסתי לחדר הילדים (למרות שלא היתה לי סיבה ברורה להכנס לשם) וגיליתי את השקע של התנור הבעור שרוף לגמרי, נמס כולו והבגד של בני הקטן תלוי לידו. הילדים ישנו בסמוך. בנס נמנעה שריפה גדולה שמי יודע מה היו יכולים להיות תוצאותיה. אני בטוחה שההודיה העוצמתית שלי מספר דקות קודם לכן הצילה אותנו מאסון נורא.

הצלה מפאנז בזכות הפודיה

הייתי בקבר של האדמור מזוועל ביום היארצייט. עמדתי ללכת, אך אז חשבתי בהארה רגעית שלא מספיק הודיתי לה: התעכבתי שם עוד מספר דקות מעבר למתוכנן והודיתי בחוזקה רבה. אמרתי "על הניסים" (זה היה בחנוכה) וכיוונתי על כל הניסים והנפלאות שה' עשה עימי. חזרתי הביתה דרך תחנת האוטובוס של גשר המיתרים. רגעים אחר כך אירע הפיגוע הנורא בתחנה זו. ההודיה הצילה אותי. "ועל הניסים... בימים ההם בזמן הזה".

תינוקת אחי 16 שנים בזכות התודה

שש עשרה שנה חיכינו לילד. הקושי היה עצום, ההמתנה היתה קשה מנשוא. כשהתוודעתי לארגון "לעולם אודך" חיי השתנו לגמרי. הצטרפתי ל"פרח" של הודיה. תפילותי הפכו מלאות שמחה ואהבת ה'. הודיתי בבכיות על כל מה שעד אז היה נראה לי מובן מאליי. ניהלתי פנקס של הודיה. כעבור שנה בדיוק מאז שהצטרפתי לפרח הלא יאומן קרה. זכינו בתינוקת מקסימה ובריאיה שמרווה אותנו נחת בלי גבול. תודה ענקית לבורא עולם.

הבן הפסיק לאמץ

בננו היקר החל לגמגם בצורה קשה. הדבר גרם לו סבל ובושה בכל מקום. ניסינו טיפולים שונים, קלינאי תקשורת וכו'. שום דבר לא עזר. היינו על סף יאוש. התחלתי להודות. על הכל. על מה שטוב ועל מה שקשה. הבטחתי לומר "מזמור לתודה" כשנושע ולפרסם את הישועה. לאחר ההבטחה, הוא הפסיק לגמגם בבית. גם בישיבה היה שיפור ניכר. יום אחד חזר בני וסיפר שהיה חזן בתפילת ערבית בבית הכנסת והיה נפלא. לאט לאט אנו חשים בשיפור ובהתקדמות גם בישיבה. תודה לה' על כל ניסיון, טובותיו ונפלאותיו שבכל עת עמנו!

כאבי הראש נאלמו בזכות הפודיה

סבלתי במשך תקופה ארוכה מכאבים עזים בראשי. הדבר הסב לי סבל רב ועוגמת נפש רבה. כשהכרתי את "קול תודה" התחלתי להודות ברגעים הקשים הללו. וכך, תוך כדי כאבים בלתי נסבלים, פתחתי סידור ואמרתי "נשמת כל חי". הודיתי בשמחה על הכאב. כן, על הכאב. השתדלתי ככל יכולתי לומר את זה בשמחה מתוך ידיעה ברורה שגם זה מתנה נפלאה מאיתנו יתברך. וראו זה פלא, הכאבים פחתו ונחלשו עד שנמוגו לחלוטין. כל התודות לבורא עולם!

בחייה רלמנו מהקרב אל הקרב

הייתי אישה הנוטה לפסימיזם, לעצבות ואף למרמור. במצבים רבים בחיי הייתי מוצאת את עצמי מיואשת, ומתלוננת בפני חברותיי וכל הקרובים אלי. ההיכרות שלי עם ארגון "לעולם אודך" שנתה את חיי לחלוטין. חברה רשמה אותי לקבוצת הודיה. התחלתי להכריח את עצמי לשבת ולהודות להקב"ה בכל יום לפחות דקה – דבר שהיה לי קשה כמו קריעת ים סוף. לאט לאט למדתי להודות, ולחפש כל היום על מה להודות. למדתי להסתכל במשקפיים אחרות על כל אירועי היום. להודות על שעבר, על שהווה ועל שיהיה. את הישועה קיבלתי באופן מהיר במיוחד – תחושה מתוקה של קרבת אלוקים, ידיעה ברורה שהוא נמצא איתי ולידי, רוגע מלטף ומנחם, מנוחת הנפש, שמחה עילאית ואהבת ה' ללא מיצרים. היש ישועה גדולה מזו?

התלוצצות כבד נקצא בסיכויים

בעלי נאלץ לעבור שתי השתלות כבד (!) עברנו תקופה קשה מאוד. בכל אותה תקופה הודיתי לה' מכל הלב. הגעתי לבית החולים כשפי ממלמל תודה, דיברתי עם הרופאים כששפתי מרננות "מזמור לתודה", וכשהייתי ליד מיטת בעלי, ידי אחז ב"נשמת כל חי". למרות כל התחזיות הקודרות של הרופאים שלא נתנו סיכוי, יצא בעלי מבית החולים בריא ושלם לחלוטין, מתפקד מצוין ומנהל אורח חיים רגיל לחלוטין.

תוכלי לשמוע סיפורים אלו ועוד מאות נוספים ב"קול תודה" 03-617-1180

דוח חוצאות

"פרסומי ניסא"

אדם שאירע לו נס - מצווה לפרסמו, ככתוב:
"ויספרו מעשיו ברינה"

קו "קול תודה" קורא לכל מי שאירע לה נס
 בעקבות ההודיה לה' - לפרסמו בקו.
 עליך לרשום את הסיפור,
 ולהתקשר לגב' טובי: 052-7120723
 ניתן לשלוח סיפורי ישועה
 גם לעלוני "לעולם אודך"
 (במייל הרשום או בפקס: 1533-674-1961)

ניתן לקבל כרטיסים להפצת קול תודה הנפלאים:
 שיעורים והתחזקויות בקו "קול תודה" לגברים ולנשים.
 האירו והפיצו את אור ההודיה לה', ובכך נקרב כולנו את הגאולה השלמה...
 פרטים בארגון פרטים בקערה את מנת הקשיים, הוסיפי את כל שאר המרכיבים.
 לוחשי היטב את התערובת. השתדלי שהקשיים יתאחדו עם העיסה עד שיתקבל בצק רך וגמיש, כנוע לרצון ה' יתברך.
 תבלי בחיוכים, שירים וריקודים.
 אפי בתנור על חום בינוני-גבוה עד שתתקבל עוגה גבוהה ויציבה.
 אל תתפלאי אם השכנה תבוא בעקבות הריח הנפלא, ותשאל מהו סוד הצלחתך - העבירי גם לה את מתכון החיים הטובים...

"בתוך רבים אהללנו" אולי כבר זכית להשתתף באחד הכנסים של "לעולם אודך", ואולי עדיין לא...

אך כל מי שטעמה את הטעם ודאי לא פסקה מלהודות ולשבח על ההתחזקות הגדולה והנפלאה שמתעצמת כשנשים מתאחדות יחד להודות לה'...
 אם גם את רוצה לזכות ולזכות ולארגן כנס הודיה מחזק באיזור מגוריך - תוכלי להתקשר אלינו וננסה לעזור בכך בס"ד.

תוכלי לקבל את עלוני "קול תודה" החודשיים הנפלאים והמחזקים (לגברים ונשים) שמופצים ברחבי בתי כנסת בארץ, ע"י שליחת מייל לכתובת: leolamodecha@gmail.com
 כמו"כ ניתן לבצע מנוי לזיכוי הרבים או מנוי אישי - פרטים בארגון.
 אם ברצונך לקבל את העלוני החודשיים באנגלית, שלחי בקשה ל KolToda.Eng@gmail.com
 או התקשרי: 02-5808137

מתכון לחיים טובים

המתכון שלפנייך מביא לך הצעה מצויינת כיצד ניתן לשדרג את מציאות הטרדות והקשיים ולהופכה למתוקה ומלאת שמחה ואמונה.

רטיבים:

-קשיים, כאבים וכד'
 -חופן גדוש של הודיה יומית בקבוצת הודיה או במסלול אישי (ניתן וכדאי לשלב את כל הסוגים: הודיה על עבר, הווה ועתיד, על הטוב ועל הרע)
 -כוס מלאה של "קול תודה" (הכוללת סיפורים, התחזקות יומית, שיעורים ועוד)
 -חופן התחזקות מעלוני "קול תודה" ו"לעולם אודך"
 - כף התעוררות מכנסי ההודיה
 -חיוכים, שירים וריקודים.

הצטרפי למאות הנשים אשר חייהן השתנו ללא היכר בעקבות ההודיה טעמי וראי כי טוב להודות לה'...

קול תודה - קו טלפון לנשים:

בעברית, אידיש, אנגלית וצרפתית
 התחזקות יומית, סיפורי ישועות,
 הרצאות, שירים ותפילות ועוד ועוד...

קול תודה - ופיוז אלך יתפסק לוכל!

03-6171180

ארגון "לעולם אודך" מזמין אותך להצטרף לקבוצת הודיה לה'

בכל קבוצה 5 נשים, אשר לוקחות על עצמן בלנ"ד להודות לה' לפחות דקה ביום, ומוסרות שם לישועה. בסמוך להודיה הנשים מתפללות על חמשת השמות | להצטרפות: 050-4138893 או 052-7665443

ניתן גם לבחור במסלול האישי:

קבלי על עצמך להודות לה' לפחות דקה ביום, מסרי שם לישועה וקבלי שם אחר לתפילה | 050-4138893